

Arrest

nr. 291 580 van 6 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 24 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 mei 2023.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die de Noord-Macedonische nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn motieven (zijn gezondheidsproblemen en de wachtlijst voor het verkrijgen van medicatie) geen verband hielden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Waar zijn echtgenote gewag maakte van corruptie bij de toepassing van de wachtlijst werd opgemerkt dat zij nooit enige stap hadden ondernomen om dergelijke beweerde corruptie aan te klagen niettegenstaande uit informatie bleek dat de autoriteiten in Noord-Macedonië in geval van problemen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 225 591 van 2 september 2019. Waar hij voor de Raad liet uitschijnen dat hij ten gevolge van zijn Roma-afkomst geen of onvoldoende toegang zou hebben tot de nodige gezondheidszorg, stelde de Raad dat dit feitelijke grondslag mist en niet kon worden aangenomen, daar uit zijn verklaringen bleek dat hij wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg.

In het kader van zijn huidig verzoek beroept verzoeker zich nog steeds op zijn gezondheidsproblemen en herhaalt dat de medicatie wel in het buitenland zou besteld kunnen worden, maar dat het jaren zou duren alvorens hij deze ontvangt. Hij voegt toe in zijn land geen huis te hebben en geen hulp te krijgen. Hij ging er niet naar school. Als Rom werd hij gediscrimineerd. Hij is in het bezit van enkele medische attesten waaruit zijn gezondheidsproblemen blijken en een schoolrapport van zijn zoon A..

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) zijn vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 225 591 van 2 september 2019.

(ii) verzoeker zich blijft beroepen op zijn gezondheidsproblemen en wederom stelt dat medicatie in het buitenland besteld kan worden, maar dat hij lang moet wachten opdat hij die zal ontvangen.

(iii) waar hij beweert als Rom gediscrimineerd te worden, vooreerst moet gewezen worden op de vaststellingen geformuleerd door de Raad waar hij in zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS opperde dat hij de toegang tot de gezondheidszorg werd geweigerd ten gevolge van zijn Roma-origine. De Raad wees er toen op dat hij wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg. Zijn bewering inzake discriminatie miste aldus volgens de Raad feitelijke grondslag en kon niet worden aangenomen. Hij brengt geen elementen aan om deze appreciatie te wijzigen. Hierbij aansluitend dient ook verwezen te worden naar zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek. Hij gaf toen (in weerwil van wat hij nu beweert) te kennen wel naar school te zijn gegaan en wel gewerkt te hebben. Hij maakte toen geen enkel gewag van enige discriminatie, noch voor het CGVS, noch voor de DVZ. Voor de DVZ verklaarde hij toen trouwens expliciet dat hij behalve zijn gezondheidsproblemen waarvoor hij op een wachtlijst staat, geen andere problemen kende, noch met de autoriteiten, noch met medeburgers.

(iv) gezien de informatie uit de "COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 15 december 2022" niet gesteld kan worden dat het loutere feit Roma te zijn in Noord-Macedonië op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

(v) in het licht van het voorgaande zijn bewering dat hij geen hulp krijgt bijgevolg niet kan volstaan om a priori te gewagen van een nood aan internationale bescherming. Het loutere feit dat hij geen huis zou hebben niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

(vi) zijn documenten aangaande zijn gezondheidsproblemen en de schoolresultaten van zijn zoon voorgaande appreciatie niet wijzigen.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

8. Verzoeker verwijst naar zijn aandoening MS waardoor hij afhankelijk is van zijn medicatie om in een menswaardig leven te kunnen voorzien maar stelt dat hij evenwel in de onmogelijkheid is om zijn medicatie te verkrijgen in zijn land van herkomst, gelet op zijn specifieke situatie. Verzoeker stelt verder nog dat: "Verzoeker verliet Noord-Macedonië samen met zijn gezin op 14 juli 2018, derhalve meer van 4,5 jaar geleden. Sindsdien keerde hij niet meer terug. Verzoeker verblijft in België in een collectief opvangcentrum van Fedasil te X (X X, X X) omdat hij in de onmogelijkheid is zelf in zijn basisbehoeften te voorzien. Verzoeker is, net als zijn gezin (zijn vrouw en hun minderjarige zoon A.), onvermogen. Zij hebben geen huisvesting of een inkomen, waardoor zij bij een terugkeer naar Noord-Macedonië vrezen in een situatie van extreme armoede terecht te komen. Verzoeker vreest niet in staat te zijn de noodzakelijke medische zorg te kunnen verkrijgen evenals te kunnen voldoen in zijn essentiële basisbehoeften zoals onderdak, voeding en hygiëne. Hulp van de nationale overheid verkregen zij niet en zullen zij ook niet verkrijgen, mede door hun afkomst (Roma), het gebrek aan geldige identiteitsdocumenten en hun langdurige afwezigheid uit Noord-Macedonië (zie stukken 3, 4 en 5)". Verzoeker heeft internetartikels gevoegd aan zijn verzoekschrift en heeft in "de inventaris der stukken" de weblinks vermeld van deze internetartikels.

In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

Zoals uitgebreid wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, wordt dit in verzoekers geval niet aangetoond. In de bestreden beslissing wordt terdege gemotiveerd: "Waar u beweert als Rom gediscrimineerd te worden moet vooreerst gewezen worden op de vaststellingen geformuleerd door de Raad waar u in uw beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS opperde dat u de toegang tot de gezondheidszorg werd geweigerd ten gevolge van uw Roma-origine. De Raad wees er toen op dat u wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg. Uw bewering inzake discriminatie miste aldus volgens de Raad feitelijke grondslag en kon niet worden aangenomen. U brengt geen elementen aan om deze appreciatie te wijzigen. Hierbij aansluitend dient ook verwezen te worden naar uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste verzoek. U gaf toen (in weerwil van wat u nu beweert, verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 18) te kennen wel naar school te zijn gegaan en wel gewerkt te hebben (CGVS 1ste VIB, p. 2). U maakte geen enkel gewag toen van enige discriminatie, noch voor het CGVS, noch voor de DVZ. Voor de DVZ verklaarde u trouwens expliciet dat u behalve gezondheidsproblemen waarvoor u op een wachtlijst staat, geen andere problemen kende, noch met de autoriteiten, noch met medeburgers (Vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, vraag 3.5 en 3.7)."

De Raad merkt op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de Noord-Macedonische autoriteiten hem op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen. De Raad wijst er verder nog op dat in 's Raads arrest nr. 270 818 van 31 maart 2022, in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, werd bevestigd dat een adequate behandeling voor verzoeker, onder meer voor zijn aandoening van MS, beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

Wat betreft de internetartikelen gevoegd bij het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat deze informatie niet van aard is om de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de algemene situatie van Roma in Noord-Macedonië en de in Noord-Macedonië beschikbare beschermingsmogelijkheden, die steunen op de informatie die blijkt uit de recente "COI Focus: Noord-Macedonië. Algemene Situatie" van 15 december 2022 in een ander daglicht te stellen. Immers ligt deze informatie geheel in dezelfde lijn.

De Raad wijst erop dat ook in de bestreden beslissing wordt erkend dat heel wat Roma zich in Noord-Macedonië in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie ondervinden. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat dergelijke mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Noord-Macedonische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd, tenzij in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Ook blijkt niet zonder meer dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Derhalve kan verzoeker niet volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Noord-Macedonië voor Roma en het loutere feit dat hij Roma is om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat het hem aldaar aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker, zo blijkt uit de vaststellingen in de bestreden beslissing die niet worden weerlegd of ontkracht, in gebreke blijft.

Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gesteld: "In het licht van het voorgaande kan uw bewering dat u geen hulp krijgt bijgevolg niet volstaan om a priori te gewagen van een nood aan-internationale- bescherming. Het loutere feit dat u geen huis zou hebben ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming."

Waar verzoeker nog stelt dat hij in een collectief opvangcentrum verblijft "omdat hij in de onmogelijkheid is om zelf in zijn basisbehoeften te voorzien" en dat hij geen inkomen heeft, merkt de Raad op dat dit niet meer dan loutere beweringen betreffen die niet worden gestaafd. Het weze herhaald dat socio-economische overwegingen niet zonder meer onder toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen en zin slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een onmenselijke behandeling veroorzaakt door een intentioneel menselijk handelen. In het dossier van

verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Noord-Macedonië op intentionele wijze door een menselijk handelen zal worden geconfronteerd met een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde. Hetzelfde geldt voor artikel 4 van het Handvest.

9. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt zij een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 16 juni 2023 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1722 legt de eed af en tolkt Rom – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat zij in het kader van het thans voorliggende, tweede verzoek om internationale bescherming coherente verklaringen heeft afgelegd. Zij wijst erop dat zij lijdt aan multiple sclerose (MS), dat er voor de behandeling hiervan in Noord-Macedonië wachtlijsten bestaan en dat zij er omwille van haar Roma-origine zal worden gediscrimineerd, waar nog een tekort of totaal gebrek aan de benodigde medicatie bovenop komt. De verzoekende partij stelt dat zij sinds midden 2018, dus afgerond vijf jaar, in België verblijft en niet kan terugkeren, waarbij zij verwijst naar de attesten van Fedasil waaruit blijkt dat zij niet in haar basisbenodigdheden kan voorzien. Ook wijst zij erop dat MS een degeneratieve ziekte is, zodat zij na terugkeer naar haar land van herkomst omwille van het gebrek aan onderdak, medische ondersteuning en begeleiding etc. op termijn dreigt terecht te komen in een mensonwaardige situatie. Verder ziet zij een motiveringsprobleem m.b.t. het gegeven dat de commissaris-generaal haar niet heeft opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van de thans voorliggende

aanvraag: indien de commissaris-generaal beslist om haar niet persoonlijk te horen maakt hij gebruik van een autonome bevoegdheid en dient hij hieromtrent te motiveren; de enkele verwijzing naar het gegeven dat haar op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gezegd om daar volledig te zijn in haar verklaringen volstaat daartoe niet. Tot slot verwijst zij opnieuw naar haar Roma-origine en op het gegeven dat zij door haar langdurige afwezigheid uit haar land van herkomst niet meer beschikt over geldige documenten, wat in de bestreden beslissing en in de beschikking ten onrechte en zonder verder onderzoek onder de mat wordt geveegd. Zij besluit dat er minstens aanleiding is tot nietigverklaring van de bestreden beslissing teneinde de commissaris-generaal toe te laten de door haar bijgebrachte landeninformatie, internetartikels, attesten, ... te laten onderzoeken. Bijkomend vraagt zij de Raad om het thans voorliggende verzoek onmiddellijk ontvankelijk te verklaren, gezien het hieraan gekoppelde recht op opvang."

5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 2 mei 2023 opge-nomen grond.

De verzoekende partij beperkt zich immers tot het herhalen van al eerder in het kader van haar huidig (en zelfs nog eerder bij haar vorig, eerste verzoek) verzoek om internationale bescherming afgelegde verklaringen en aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene opmerkingen. Ze gaat echter niet of nauwelijks concreet in op en brengt geen valabele argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan hetgeen hierover eerder al concreet en uitgebreid werd vastgesteld in voormelde beschikking.

Zo wijst de verzoekende partij opnieuw op haar gezondheidsproblemen, met name het feit dat zij MS heeft en herhaalt zij dat zij in Noord-Macedonië zal worden gediscrimineerd. De Raad benadrukt dat hierover reeds uitgebreid en omstandig wordt gemotiveerd in voormelde beschikking, met verwijzing naar de bestreden beslissing, waarbij concreet wordt toegelicht waarom dit geen nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt onder meer opgemerkt dat de verzoekende partij haar gezondheidssituatie en het feit dat zij als Rom in haar land van herkomst zou worden gediscrimineerd al eerder bij haar beroep bij de Raad in het kader van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald en dat hierover toen bij arrest 225 591 van 2 september 2019 werd geoordeeld en gemotiveerd. Daarnaast wordt verwezen naar haar verklaringen afgelegd bij haar vorig verzoek om internationale bescherming, en met name de vaststelling dat zij toen noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gewag maakte van enige discriminatie. Tevens wordt in de beschikking o.a. nog vastge-steld dat uit de elementen in het dossier niet kan blijken dat de Noord-Macedonische autoriteiten de verzoekende partij op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontfangen. Voorts wordt gewezen op arrest nr. 270 818 van 31 maart 2022, in het kader van de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij werd bevestigd dat een adequate behandeling voor haar, onder meer voor haar aandoening MS, beschikbaar en toegankelijk is in haar land van herkomst. De verzoekende partij gaat met haar algemeen en louter herhalend betoog ter zitting niet in het minst in op die concrete vaststellingen in de beschikking, waardoor hier geen afbreuk aan wordt gedaan en deze onverminderd overeind blijven.

De vrees van de verzoekende partij om bij terugkeer naar Noord-Macedonië op termijn terecht te komen in een mensonwaardige situatie, werd eveneens al eerder door haar aangehaald, waarbij in voormelde beschikking wordt vastgesteld dat zij niet aantoonbaar dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst op intentionele wijze door een menselijk handelen zal worden geconfronteerd met een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften. Hetgeen hierover eerder werd vastgesteld en toegelicht kan, net als haar betoog (in het verzoekschrift) in de onmogelijkheid te verkeren om zelf in haar levensbehoeften te voorzien, eenvoudigweg worden nagelezen in de beschikking van 2 mei 2023 zoals hierboven in haar geheel geciteerd. De verzoekende partij gaat hier niet, laat staan concreet, op in en werpt hier dan ook geen ander licht op. Dat de verzoekende partij in een opvangcentrum van Fedasil verblijft wordt niet betwist. Daargelaten de vraag of haar opvang wordt verleend omdat zij niet in haar basisbehoeften kan voorzien waarbij zij verwijst naar Fedasil attesten, doet verzoekende partij met haar betoog wederom geen afbreuk aan de vaststelling in de beschikking dat socio-economische overwegingen niet zonder meer onder toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen en slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een vernederende of onmenselijk behandeling veroorzaakt door een intentioneel menselijk handelen. Dit wil zeggen dat de vervolging of ernstige schade moet

voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In het dossier van verzoekende partij zijn er evenwel geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoekende partij bij terugkeer naar Noord-Macedonië op intentionele wijze door het handelen of nalaten van een actor of actoren in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zal worden geconfronteerd met een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Ook het gebrek aan een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het gebrek aan enige motivering hierover in de bestreden beslissing (waarom er geen persoonlijk onderhoud plaatsvond) werd eerder door de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangevoerd. Zij laat geheel na, nu zij er niet concreet op ingaat, de vaststellingen hierover in voormelde beschikking, onder puntje 7, in een ander daglicht te plaatsen, zoals o.a. waar wordt gesteld dat zij een voorwaarde aan de wet toevoegt waar zij meent dat de commissaris-generaal, indien hij artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet toepast, dient te motiveren waarom hij dit doet.

In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : [...] de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen. De commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren.

Voorts blijkt uit de gegevens in het administratief dossier (map 1^e verzoek, bundel 13 ‘documenten’) dat het paspoort van de verzoekende partij van Noord-Macedonië, dat zij bij haar eerste verzoek bijbracht, geldig is tot 2 november 2027. Haar opmerking ter zitting, waarbij zij verwijst naar haar Roma-origine, dat zij door haar langdurige afwezigheid uit haar land van herkomst niet meer beschikt over geldige documenten en dat dit in de bestreden beslissing en in de beschikking ten onrechte en zonder verder onderzoek onder de mat wordt geveegd, houdt derhalve geen steek, mist feitelijke grondslag en is geenszins dienstig. Het is verder allerm minst ernstig van de verzoekende partij om naar haar origine als Rom te verwijzen maar vervolgens voorbij te gaan aan de realiteit zoals die in casu bijvoorbeeld blijkt uit de door haar aangebrachte documenten. Overigens blijkt uit mailverkeer vanwege en met haar raadsman, opgenomen in het rechtsplegingsdossier, dat de verzoekende partij eind vorig jaar haar originele documenten en die van haar gezinsleden opvroeg bij de Belgische asielinstanties en dat zij midden maart 2023 een afspraak kon maken om die originele documenten af te halen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat zij zelf met eigen ogen kon vaststellen dat zij nog steeds beschikt over geldige documenten.

Zoals reeds werd vastgesteld in de beschikking van 2 mei 2023 (en in punt 5 daarvan besproken), heeft de commissaris-generaal op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die de verzoekende partij heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming en heeft hij die elementen, zoals o.a. de door haar bijgebrachte landeninformatie, internetartikels en attesten, afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Verzoekende partij haar opmerking ter zitting dat er minstens aanleiding is tot nietigverklaring van de bestreden beslissing teneinde de commissaris-generaal toe te laten de door haar bijgebrachte landeninformatie, internetartikels, attesten, en zo voorts te laten onderzoeken, is dan ook niet dienstig. Zoals eerder in de beschikking werd opgemerkt, vinden de bevindingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing steun in het administratief dossier, hebben deze betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn deze pertinent en correct. De verzoekende partij slaagt er niet in om die bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of weerleggen. Zij slaagt er met haar algemeen en herhalend betoog ter zitting niet in aan die vaststelling afbreuk te doen.

De Raad is niet bevoegd inzake en spreekt zich te dezen dan ook niet uit over de verzoekende partij haar opvang in België.

De verzoekende partij beperkt zich voorts tot de algemene opmerking dat zij in het kader van het thans voorliggende, tweede verzoek om internationale bescherming coherente verklaringen heeft afgelegd, zonder verder in te gaan op en voor het overige valabele opmerkingen te formuleren met betrekking tot de grond in de beschikking van 2 mei 2023.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES